

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/78/2018
Identifikačné číslo spisu: 4617010189
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4617010189.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvinenej K. E. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 14. marca 2018, sp. zn. 2To/2/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 27. marca 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 19. júla 2017, sp. zn. 1T/49/2017, bola obvinená K. E. uznaná za vinnú zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

dňa 10. marca 2017 v čase od 22:48 hodiny do 22:52 hodiny v E. počas telefonického rozhovoru z telefónneho čísla XXXX XXX XXX sa opakovane vyhrážala poškodenému P. L., ktorý sa v tom čase nachádzal v rodinnom dome v obci K., číslo XX, slovami, že ho zničí, doláme, že mu fyzicky ublíži, že si to zaplatí a najmenej päťkrát sa mu vyhrážala utopením, a týmto konaním u poškodeného P. L., nar. X. Q. XXXX, bytom bez prihlásenia K. č. XX, vzbudila dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, pričom jeho obava naďalej trvá.

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, za nezistenej pohľadujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a zistenej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona bola za to obvinená K. E. odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, ktorého výkon jej bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona okresný súd určil obvinenej K. E. skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd obvinenej uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Na podklade odvolania obvinenej K. E. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Nitre uznesením zo 14. marca 2018, sp. zn. 2To/2/2018, rozhodol tak, že podľa § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 280 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a trestnú vec vedenú na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 1T/49/2017 proti obvinenej K. E. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustila na vyššie uvedenom skutkovom základe, postúpil Okresnému úradu Topoľčany, odboru všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

Proti uzneseniu krajského súdu podal z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) dovolanie v neprospech obvinenej K. E..

Úvodom svojho dovolania generálny prokurátor stručne zrekapituloval priebeh doterajšieho konania a zásadný obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu druhého stupňa. Následne, odvolávajúc sa na preskúmanie na predmetnú trestnú vec sa vzťahujúcich spisových podkladov, vyslovil záver, že krajský súd ako súd odvolací porušil zákon v prospech obvinenej K. E. v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ako aj v ustanovení § 320 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a § 280 ods. 2 Trestného poriadku, keď pristúpil ku kasácii (podľa neho) vecne správneho a zákonu zodpovedajúceho rozsudku okresného súdu.

Stotožnil sa s konštatovaním krajského súdu, že v trestnej veci boli vykonané všetky potrebné dôkazy za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, ako to ustanovuje § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a tieto v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotenú so záverom, že obvinená K. E. sa dopustila skutku tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku okresného súdu i vo výroku nadväzujúceho uznesenia krajského súdu.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom podľa neho založil krajský súd, ktorý takto zistený skutok nesprávne právne posúdil, respektíve nesprávne použil iné hmotnoprávne ustanovenie, keď dospel k záveru, že konanie obvinenej K. E. s poukazom na kritériá ustanovené v § 10 ods. 2 Trestného zákona nedosiahlo závažnosť prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Dôvodiac, že pri určení závažnosti prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je potrebné posudzovať viaceré kritériá, ktoré tvoria jeden celok, a to spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia aj pohnútku páchatel'a, vo vzťahu k hodnoteniu uvedených kritérií zo strany krajského súdu poukázal na skutočnosť, že v prípade tohto trestného činu ide o verbálny delikt a ujmy, ktorých spôsobením sa obvinená vyhrážala poškodenému, reálne mohli vyvolať dôvodnú obavu z ich vzniku. Zdôraznil, že formulácia použitá v ustanovení § 360 ods. 1 Trestného zákona hovorí o možnosti spôsobenia dôvodnej obavy, nie o jej spôsobi. Trval na tom, že v danom prípade spôsob vyhrážania sa, ktorý použila obvinená, takú obavu nepochybne vyvolať mohol, najmä ak nešlo o náhodný konflikt bez sprievodných vecných súvislostí, ale o dlhšie trvajúce konfliktné spolužitie obvinenej s poškodeným, poznačené najmä finančnými problémami a neexistenciou miesta stáleho bývania, čo bolo podľa neho preukázané výpoveďami samotnej obvinenej, poškodeného a nepriamo aj svedkov P. P. a M. G..

Krajskému súdu vyčítal, že pri posudzovaní miery závažnosti konania obvinenej v intenciách ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona nedostatočne zohľadnil skutočnosti, vyplývajúce z výpovede poškodeného a spočívajúce v tom, že obvinená sa mu mala aj v minulosti vyhrážať pod vplyvom

alkoholu a že 27. februára 2017 mala v penzióne v I. priložiť príborový nôž ich maloletej dcére C. (narodenej v roku 2016) so slovami, že ju podreže (vec je registrovaná na Obvodnom oddelení Policajného zboru Hlohovec pod sp. zn. ORP-914/HC-TT-2017 ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona), ďalej zistenia vyplývajúce zo záverov znaleckého posudku znalca MUDr. Eduarda Višňovského z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatria, v zmysle ktorých obvinená trpí psychickou poruchou - alkoholovou závislosťou, ani zistenia, vyplývajúce zo znaleckého posudku znalca PhDr. Andreja Benkoviča z odboru psychológia, podľa ktorých je opakovaná trestná činnosť obvinenej výsledkom jej emocionálnej nezrelosti, impulzivity a konania bez racionálneho zvažovania, a napokon ani zistenia vychádzajúce z vykonaného dokazovania, že obvinená sa už v minulosti - dňa 23. novembra 2016 - dopustila voči poškodenému konania, ktoré bolo právne posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Vyjadril právny názor, že konanie obvinenej s poukazom na spôsob jeho vykonania (opakované vyhrážanie smrťou, respektíve ťažkou ujmom na zdraví), jeho následky (dôvodné obavy na strane poškodeného), okolnosti, za ktorých sa ho dopustila (pod vplyvom alkoholu, od ktorého je závislá a pod vplyvom ktorého narastá jej agresivita), mieru zavinenia a pohnútku (konala v priamom úmysle) nemožno považovať za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako rozhodol odvolací súd.

Podľa dovolateľa nie je možné akceptovať argumentáciu krajského súdu, že obvinená sa skutku dopustila pod vplyvom alkoholu, v strese, pretože bola na polícii, kde chcela podať trestné oznámenie na poškodeného, ktorý jej mal brániť odísť z domu za synom, čo znižuje závažnosť jej skutku na mieru nepatrnú. Týmto záverom oponoval poukazom na výpoveď svedkyne P. P., podľa ktorej k vyššie uvedenému konaniu zo strany poškodeného v čase predchádzajúcom protiprávnemu konaniu obvinenej nedošlo, ale naopak, obvinená sa mala s poškodeným pohádať, udierať ho papučou a verbálne mu hroziť, že ak sa „nepostaví na jej stranu, tak ju a jeho rodinu potopí.“ Generálny prokurátor si neosvojil ani argument odvolacieho súdu, že mieru závažnosti konania obvinenej znižuje skutočnosť, že poškodený s ňou naďalej žije v spoločnej domácnosti a k ďalším nedorozumeniam, respektíve konfliktom medzi nimi už nedošlo, ktorá skutočnosť nemá vplyv na právne posúdenie konania obvinenej, ktorého sa bez akýchkoľvek pochybností dopustila. Dodal, že v súvislosti s hodnotením miery závažnosti činu obvinenej nemožno opomenúť ani jej postoj ku skutku kladenému jej za vinu, ktorý absolútne nekriticky popierala.

Na základe uvedeného, vychádzajúc z dôkladného vyhodnotenia závažnosti konania obvinenej, najmä s poukazom na spôsob jeho vykonania a okolnosti, za ktorých sa ho dopustila, uzavrel, že obvinená svojím konaním naplnila všetky, t. j. formálne aj materiálne, znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona tak, ako to ustálil okresný súd vo svojom rozsudku z 19. júla 2017, sp. zn. 1T/49/2017, a vyslovil presvedčenie, že krajský súd pri právnom posúdení konania obvinenej neprávne aplikoval ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Záverom opätovne zdôraznil, že formulácia skutkovej vety uvedenej vo výroku uznesenia krajského súdu zo 14. marca 2018, sp. zn. 2To/2/2018, a predchádzajúceho rozsudku okresného súdu z 19. júla 2017, sp. zn. 1T/49/2017, obsahovo zodpovedá právnej vete prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Nitre zo 14. marca 2018, sp. zn. 2To/2/2018, bol z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ako aj v ustanovení § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, § 280 ods. 2 Trestného poriadku v prospech obvinenej K. E.; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil právoplatné uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 14.

marca 2018, sp. zn. 2To/2/2018, v celom rozsahu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie generálneho prokurátora doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Obvinená K. E. vo svojom vyjadrení k dovolaniu generálneho prokurátora, podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Valaského, označila dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu za zákonné a vecne správne, keďže súd sa pri prejednávaní predmetnej trestnej veci zaoberal aj okolnosťami na jej strane a v jej prospech. Preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu súdu druhého stupňa ako nedôvodné odmietol.

Na predmetné vyjadrenie obvinenej, zaslané súdom prvého stupňa dovolateľovi, už tento nereagoval. Rovnako, bez odozvy zostalo vyjadrenie obvinenej k dovolaniu generálneho prokurátora aj zo strany poškodeného, ktorý žiadnym spôsobom nereagoval ani na podané dovolanie.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o podanom dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) a písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v citovanom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) zodpovedá pochybeniu súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to takej intenzity, že zásadne

ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Trestného poriadku). Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo, že išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý bol uvedený v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Rozhodnutím krajského súdu bol zrušený prvostupňový odsudzujúci rozsudok a trestná vec, vedená na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 1T/49/2017 proti obvinenej K. E., bola postúpená Okresnému úradu Topoľčany, odboru všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu, že miera závažnosti stíhaného konania obvinenej bola nepatrná. Odvolací súd sa pritom stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, vyjadrenými v skutkovej vete jeho rozsudku, a rovnako ako okresný súd tiež dospel k záveru, že tieto zodpovedajú formálnym znakom skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. S ohľadom na povinnosť zaoberať sa pri posudzovaní závažnosti prečinu aj naplnením jeho materiálneho znaku, vypovedajúceho o miere závažnosti konania, však prejednávaný skutok vyhodnotil síce ako protiprávne konanie, avšak nedosahujúce mieru závažnosti požadovanú Trestným zákonom (§ 10 ods. 2) pre jeho posúdenie ako prečinu. Práve uplatnenie materiálneho korektívu v prejednávanom prípade krajskému súdu podaným dovolaním vyčítal generálny prokurátor, ktorý v ňom videl nesprávne právne posúdenie zisteného skutku napĺňajúce dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci. To znamená, že dovolací súd je pri posudzovaní relevantnosti tohto dovolacieho dôvodu viazaný skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov a tieto nie je oprávnený revidovať. S ohľadom na uvedené dovolací súd musel konštatovať, že skutok tak, ako bol zistený okresným i krajským súdom, z formálneho hľadiska zodpovedá všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Zároveň sa však žiada dodať, ako to správne uviedol aj odvolací súd, že vzhľadom na jeho kvalifikáciu ako prečinu, musí tento napĺňať aj materiálny znak, spočívajúci v miere závažnosti vyššej než nepatrnej a vyjadrený v § 10 ods. 2 Trestného zákona. Naplnenie materiálneho znaku prečinu, a teda správna aplikácia hmotnoprávneho ustanovenia, zakotvujúceho tzv. materiálny korektív (§ 10 ods. 2 Trestného zákona), pritom nemusia byť vždy zrejmé zo samotnej skutkovej vety, ktorá je odrazom predovšetkým formálnych znakov skutkovej podstaty príslušného trestného činu, tak, ako tomu bolo aj v prejednávanom prípade. Dovolací súd sa preto v rámci posudzovania uplatneného dôvodu dovolania založeného na nesprávnej aplikácii §

10 ods. 2 Trestného zákona, postupujúc v súlade s ustálenou judikatúrou (R 121/2014), pri hodnotení potrebnej (vyššej než nepatrnej) závažnosti prečinu (bez toho, aby skúmal a menil správnosť a úplnosť zisteného skutku) opieral o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané, pričom dospel k rovnakému záveru ako odvolací súd.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Pri určovaní závažnosti prečinu, ktorá je v zmysle citovaného ustanovenia kritériom pre naplnenie jeho materiálneho znaku, je potrebné súbor vyššie uvedených skutočností, t. j. spôsobu vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia i pohnútku páchatel'a, zvážiť ako jeden celok, pričom pomer, v akom sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah medzi nimi, môže byť v každom jednotlivom prípade rôzny.

Majúc uvedené na zreteli, dovolací súd musel prisvedčiť dovolateľovi, že v prospech vyhodnotenia konania obvinenej ako trestného činu svedčí skutočnosť, že tohto sa ako verbálneho deliktu nepochybne dopustila v priamom úmysle, a teda z hľadiska miery jej zavinenia dosahuje jej konanie nepochybne vyššiu než len nepatrnú závažnosť.

Na druhej strane bolo potrebné súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, že okolnosti a tiež pohnútky, za akých a z akých sa obvinená prejednávaneho skutku dopustila, významne znižujú jeho závažnosť. Z vykonaného dokazovania je totiž zrejmé, že obvinená sa k predmetnému konaniu uchýlila pod vplyvom alkoholu (ktorý jej obstaral samotný poškodený, hoci si bol vedomý, že pod jeho vplyvom vzrastá jej konfliktnosť) a v situácii, keď bola v dôsledku straty bývania a finančných problémov vystavená zvýšenému stresu, ako aj pocitom frustrácie a zlosti z ocitnutia sa na políciu, kam bola vzatá napriek tomu, že príslušníkov polície sama privolala, aby zasiahli práve proti poškodenému. Závažnosť skutku z hľadiska jeho okolností napokon zmierňuje aj samotná skutočnosť, že obvinená sa ho dopustila v čase, keď sa v úmysle podať na poškodeného trestné oznámenie nachádzala na policajnej stanici.

Definitívne v prospech správnosti záveru krajského súdu o nepatrnej miere závažnosti protiprávneho konania obvinenej však ukazujú predovšetkým zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania vo vzťahu k následku konania obvinenej. Ak je totiž v rámci posudzovania následku spáchaného činu potrebné brať zreteľ nielen na veľkosť hrozacej škody, ale aj na stupeň pravdepodobnosti, že táto nastane, je v kontexte v prejednanom prípade vykonaných dôkazov, najmä výpovede samotného poškodeného o jeho a poškodenej fyzických predispozíciách (poškodený pri výške 175 cm vážil v čase činu 114 kg a obvinená pri výške 150 - 155 cm 60 kg) a o kontaktovaní polície až po výhražnom telefonáte svedka M. G. ako jeho veriteľa, ale aj výpovedí obvinenej a menovaného svedka, ako aj konania samotného poškodeného a charakteru a usporiadania vzájomného vzťahu medzi poškodeným a obvinenou v čase rozhodovania odvolacieho súdu, keď títo naďalej spolu žili v spoločnej domácnosti, jednoznačné, že pravdepodobnosť, že by vyhrážky samotnej obvinenej boli samy osebe spôsobilé vyvolať u obvineného dôvodnú obavu, bola minimálna. Opierajúc sa o dôkazy vykonané pred súdom, mal dovolací súd za to, že poškodený, nepochybne vedomý si svojej fyzickej prevahy nad obvinenou a tiež nepriaznivej finančnej situácie, ktorá obvinenej, napriek vyhrážkam, fakticky neumožňovala zaplatiť si jeho fyzickú likvidáciu, reálne mohol obávam o svoj život a zdravie podľahnúť až po telefonickom rozhovore so svedkom M. G., ktorý však preukázateľne nemal so skutkom obvinenej žiadnu súvislosť, z tohto nevyplýval ani naň nenadväzoval, ako sa poškodený len vzhľadom na krátky časový odstup medzi nimi mylne domnieval, ako to aj sám pripustil. K vzbudenie dôvodnej obavy z vyhrážok obvinenej teda u poškodeného došlo celkom zjavne až spätne, pod vplyvom okolností, ktoré nastali nezávisle od vôle a vedomia obvinenej. Uvedené zistenia viedli dovolací súd k presvedčeniu, že nebyť následnej komunikácie poškodeného so svedkom M. G., poškodený by vyhrážkam obvinenej nevenoval osobitnú pozornosť ani neprikladal zvláštny význam.

Ostatné dôkazy, ktorými dovolateľ argumentoval v prospech vyššej než nepatrnej závažnosti

predmetného skutku obvinenej a ktoré vyplynuli z výpovede svedkyne P. P., podľa dovolateľa preukazujúcej pretrvávajúce konfliktné spolužitie obvinenej s poškodeným i predchádzajúce excesy v správaní obvinenej a zároveň vyvracajúcej jej interpretáciu udalostí bezprostredne predchádzajúcich spáchanému skutku, ako aj z vo veci vyhotovených znaleckých posudkov na osobu obvinenej, nemali determinujúci charakter vo vzťahu k žiadnej zo skutočností hodnotených v rámci posudzovania naplnenia materiálneho znaku spáchaného protiprávneho konania obvinenej.

Na základe uvedeného sa dovolací súd musel stotožniť so záverom odvolacieho súdu, že protiprávne konanie obvinenej nedosiahlo z hľadiska spôsobu jeho vykonania, okolností a pohnútok, za akých a z akých sa ho obvinená dopustila, ale najmä s ohľadom na jeho následok mieru závažnosti Trestným zákonom požadovanú pre prečin. Preto bolo potrebné konštatovať, že dovolacie námietky generálneho prokurátora, v tejto časti podaného dovolania síce relevantne uplatnené podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, neboli vznesené opodstatnene.

Záverom sa žiada dodať, že pokiaľ dovolateľ trval na zohľadnení skutočnosti, že obvinená sa pred konaním prejednávanej v danom prípade mala dopustiť obdobného skutku voči svojej maloletej dcére, k takémuto postupu nebol odvolací súd oprávnený, keďže daný skutok bol v čase rozhodovania krajského súdu predmetom ešte právoplatne neskončeného osobitného trestného konania vedeného proti obvinenej, a teda nebolo v jeho kompetencii vyhodnocovať pravdivosť obvinení poškodeného, a tak prejedikovať výsledok konania prebiehajúceho v inej trestnej veci. Na mieste nebol ani argument dovolateľa, podľa ktorého o závažnosti skutku obvinenej svedčilo aj jeho popieranie zo strany obvinenej. Skutočnosť, že v rámci realizácie práva obvinenej na obhajobu ňou zvolená obhajobná stratégia nezodpovedala predstavám prokurátora, nemôže byť tejto na ujmu.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel vo vzťahu k dovolacím námietkam generálneho prokurátora uplatneným v rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uzavrieť, že v danom prípade nedošlo k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.